

ЖЕЉКО МИТИЋ

ЛИЧНЕ МИТОЛОГИЈЕ

НЕИСПРИЧАНЕ ПРИЧЕ

Пили смо вино сваке вечери
једино тако сам могао
да не мислим о томе
колико сам самом себи одвратан

она је била *душа од човека*
мада изгледом
успели клон
певача бенда Рамоунс
(никад јој то нисам рекао)

звао сам је *Цој*
говорила је
сви момци са којима сам била
желели су да буду са мном само зашто
што нам је ситан њун оружја
и си дружачији

деведесете године
двадесетог века
у Југославији
режирао је
Сем Пекинпо
и сви су носили оружје

ту и тамо
витлали њиме по граду
а њен тата је био
високо рангирани официр
полиције

главни инспектор
за крвне и сексуалне деликте
и стварно
био сам другачији
оружје ме није занимало

једино што сам желео
било је да се
са највише полице у радној соби
њеног оца домогнем

црне кожне бележнице
свих записника са увиђаја,
деталних описа починилаца
и места злочина.

Сваки пут када би одлазила да се истушира
имао сам петнаестак минута за брзо читање
онолико брзо
колико је дозвољавало
попијено вино

и касније
док би ми у потпуном мраку
стављала до знања
колико јој значим
понављао сам нечујно
све упамћене редове из бележнице

кадрирао слике
које ћу
чим будем стигао кући
употребити за свој нови роман.

ЛОЛИТА ДЕЛ РЕЈ

Говорио сам у слушалицу

било би добро
држати те у наручју
толико чврсто
да те заболи
у ствари
најбоље би било
да ти мама и тата
сада нису код куће
и да кажеш
дођи одмах
смислио бих неки изговор
да што пре изађем,
инсценирао бих свађу са женом
нешто у вези са новцем,
васпитањем деце или
неопегланим кошуљама
онда бих сео у кола
појачао музику
и не бих скидао ногу са гаса
још на вратима
почео бих да те љубим
стргнуо сву одећу са тебе
а ја бих остао обучен
јер сам сликар
важан ми је контраст
и никада не једем храну
која нема облик
а онда бих се
сместио уз тебе
лежали бисмо тако
док бих ти прстом повлачио
непостојеће линије
по затегнутој кожи
и причао ти
о свим тим новим
невиђеним бојама
које су ми се
сваким даном откривале.

ИЗА ПЛАНИНА

На ободу села
после поља кукуруза
и винограда
па онда
преко дрвеног мостића
плитког потока за отпадне воде
улазимо

у двориште
где су две тополе
сијамске близнакиње
пре стотинак година
изрониле из непрегледног
зеленила ливаде

да заузму део кадра
задивљеним посматрачима
Суве планине
а на супротном крају

жилаво стабло дуда
и чудни плодови његови:
лобање јарчева
раскошних рогова
везане канапом
висе са грана

пред оронулом кућом
где је рођен велики песник
принц поезије
родбина
широко раширених руку
указује добродошлицу
потенцијалним купцима имања

*Далеко од завичаја
пре њедесет година
кад је имао 27
нађен је обешен о шанку грану
дрвцења толико ниско
да је коленима
додиривао тле*

и док од сељака
његових рођака
слушамо

жалопојке о незаинтересованости
општине
града
државе
да од накривљеног кућерка
направе музеј или барем боравиште
за писце намернике

у потрази за инспирацијом
коју ово место буди

Помислио сам тада

*Песници
и даље
кокећирају са смрћу
само
несћала је луда храброст
да се убије
или буде убијен*

*колико само позе
фолирања
и рекламних трикова
колико приче о
пролазности и
вечности и
узалудности
а нико да се
ујуца
обеси
баци са моста
или сјава главу у рерну.
А тек
преразити вене у кади тојле воде!
Каква би то само песничка слика била!
Какав бљесак
анахроне романтичности.
Бранко је био позер
али је искрено волео*

близину
смрти
куцао је њене сласи
искрено
до самог краја
у иџри асфиксије вероватно
осећивши слајкаси дах несћајања
закаснио је да ѿоуси омчу на време.

званично самоубиство
кулоари су прогласили
политички мотивисаним

убиством
јер песник је живео у диктатури
а диктаторски режими
порађају
спољње и унутрашње непријатеље

и нису благонаклони
према
парафилији
педерастивији
и другим рушитељима угледа заједнице

у себи још једном
укрштам *теорије завере*
са личним бизарним
претпоставкама
и схватам
да нисмо успели

да се договоримо око цене

обуздавам знатижељу
не питајући ништа
и док одлазимо
правимо снимак
пред родном кућом
принца таме српске поезије
уз сабласне украсе
дузових грана

због којих ћу се трзати
из сна
неколико наредних ноћи.